

ше Величество сте царь за да заповѣдате. Само чрезъ дѣйствието на волята си ще наложите заповѣдитѣ си на дързекытѣ тѣзи осквернители на пълныя отъ любовъ законъ, осквернители които опустошихъ и осыромашихъ Испанія. Що бѣхъ сторили онѣзи маврскы челяди толко съ безчеловѣчно гонены отъ главныя инквизиторъ Адриана, щото похылды са изселихъ отъ страната и занесохъ въ чужда земя богатствата и промышленностьта си, този изворъ на царството ?

— Маврытѣ бѣхъ възстанѣли, рече царьтъ.

— Маврытѣ подражихъ на камилытѣ на пустинята, които хвърлятъ на земята товара си когато е тежкъ, отговорѣ апостолътъ.

— Адрианъ Флоренцій бѣше кроткъ чловѣкъ.

— Адрианъ Флоренцій бѣше слабъ чловѣкъ, Ваше Величество; той оставаше да става злото, и лъжяше Ваше Величество за истинското поведеніе на инквизиторытѣ.

— Иноче! много дърско говоришь! Извика царьтъ, на когото непреклонната гордость не търпеше да го помислѣтъ че може да сгрѣши и да са измаи отъ нѣкого.

— Думамъ истината на Ваше Величество, и истината има право да бѣде чута. Испанскытѣ инквизиторы не сѣ свещеницы, но палачы. Притѣсняватъ народа, а защитникъ на народа е царьтъ. Ваше Величество, единъ чловѣкъ са обвини неправедно и лъжливо, бѣ мъченъ, и туй злодѣяніе са извърши отъ Севидскыя инквизиторъ; той прочее трѣба да го поправи. Нека Ваше Величество заповѣда на Петра Арбуеза да освободи Еммануила Аргозо.

— Немога туй да го сторѣ; рече царьтъ умышленъ.

— О! Ваше Величество! извика Жуанъ д'Авила, напраздно ли прочее прекрасното Испанско царство привѣствува съ толкози похвалы възшествіето ви на престола? Напразно ли Ваше Величество са обѣщавате предъ Кортесытѣ да